

Lee Roberson

A könnyek örökre eltűnnek

„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21,4)

Isten igéje egy olyan napról beszél, amikor a könnyeket örökre letörli az ő gyermekei szeméről, és eltünteti azok nyomait. De amíg eljutunk erre a napra, könnyek között haladunk át ezen a világon.

Ne gúnyoljunk ki senkit azért, mert sírni látjuk! Még a világ legkiválóbb emberei is hullatták időnként a könnyeiket. Itt van például az angol *Gladstone*, aki nagy lélekjelenléttel bírt, emellett erős fizikumú volt és nagyszerű vallásos tapasztalatra tett szert. Mégis a legemlékezetesebb történet arról maradt fenn, hogy ez a nagy ember hogyan sírt. A kormányon belüli barátai meséltek arról, hogy sokszor megesett, amikor körbeülték a tanácstermet, és Anglia problémáiról elmélkedtek, hogy Gladstone leejtette a fejét kezei közé, melyekben zsebkendőjét tartotta, és a könnyeit törölgette szeméből.

Egyik alkalommal, amikor Gladstone miniszterelnökként a parlament felé haladt, megállt a bejárati ajtó előtt, hogy beszélgetésbe elegyedjen egy idős utcaseprővel, aki már évek óta ugyanazon a helyen szolgált.

Amikor az idős férfi beszámolt szeretett felesége haláláról és az asszony nagyszerű karrierjéről, miközben a férjének rendszeresen segített ebben a kemény fizikai munkában, Gladstone könnyekre fakadt, akár egy kisgyerek.

Az államférfi sírása nem a gyengesége jele volt. Ellenkezőleg. Ez a férfi erejének a jele volt.

Henry Ward Beecher mondta egyszer: „Ismertem két fel-fuvalkodott embert, akik azt állították magukról, hogy mióta az eszüket tudják, még soha nem sírtak. Évekkel később tudomásomra jutott, hogy az egyikük elmeagyógyintézetben, a másikuk egy börtönben lelte halálát.”

Ne büszkélkedjünk azzal a keményszívűséggel, hogy mi semmilyen körülmények között nem fogunk sírni! Ellenkezőleg. Kérjünk Istentől olyan irgalmas szívet, mely együttérzőn tekint mások gondjaira.

A könnyekkel kapcsolatban három fontos dologra szeretném emlékeztetni testvéreimet.

I. Jézus könnyei

Jézus a könnyek férfiúja volt. Ézsaiás úgy ír róla, mint aki „a fájdalomak férfiúja és a betegségek ismerője”.

A Bibliában három helyen olvasunk róla, hogy Jézus sírt: Lázár sírjánál, Jeruzsálemet szemlélve és a Gecsemáné kertjében. Igen, a mi hatalmas Megváltónk sírt egy város miatt! Amikor Jézus szívét átjárta a szomorúság, ő mindig az elveszettekre gondolt. Ki volt ő, aki így tudott sírni? A Biblia szerzője, lelkünk vigasztalója, feltámadásunk reménysége, a menny kivitelezője, az áldások forrása és közvetítője.

A Szentírás több mint 250 névvel illeti a mi Krisztusunkat, úgymint „a kőszikla, melyből atyáink ittak”, „lelkünk erős és bátor horgonya”, „közbenjárónk az Atya trónjánál”, az „eljövendő királyok királya és uraknak Ura”.

Ő az a Krisztus, aki felfüggesztette a csillagokat az égre és az Atya mellett dolgozott a teremtés munkájában.

Amikor Krisztus sírt Jeruzsálem felett, vajon miért tette?

Először is, látta a jeruzsálemiek lelki vakságát. Krisztus képes meglátni az emberek legmélyebb lelki állapotát. Látta az emberek lelki halálát a bűneikben és törvényszegéseikben. Látta az embereket Isten haragja alatt. Látta, hogy mennyire Isten nélkül és reménység nélkül élnek.

Ő, lenne csak olyan lelki látásunk nekünk is, hogy felismerjük az emberek Krisztus-nélküliségét! Úgy lássuk az embereket, mint akik halottak a bűneik és törvényszegéseik miatt, és már ezen a földön a pokol kínjait élék át Jézus vigasztalása nélkül!

Egyáltalán nem helyes, hogy ezt mindennapi dologként nyugtázzuk! Napjaink gonosz irányzata ez, hogy nem törődünk mások lelki hogylétével. Bárcsak megérintené szívünket Isten Lelke, és „felocsúdnánk az ördög töréből” mi is, meglátva testvéreink lelki szükségleteit. Kezdjünk el úgy nézni a körülöttünk élőkre, hogy vajon van-e vigasza embertársamnak Jézusban, vagy nincs? Megmenekült-e, vagy elveszett állapotban van? S mindez mit jelent?

Másodszor azért sírt Jézus Jeruzsálem felett, mert látta, hogyan fogja őt elutasítani a hűtlen város. Ez az elutasítás a bűnösség legvégső állapota, a Lélek bizonyágtételének teljes visszautasítása, ami az örök kárhozatot vonja maga után.

„Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett”, de amikor Jézus ránézett Jeruzsálemre, előre látta, hogyan utasítják vissza kegyelmét. „Az övéi közé jött, de az övéi nem fogadták be őt.” Persze voltak néhányan, akik elfogadták Jézust. De a többség elvetette a „világ világságát.” „És Jézus sírt.”

Harmadszor, azért is sírt Jeruzsálem felett, mert látta hiábavaló végét, értelmetlen pusztulását. A mi számunkra talán elhanyagolható tény a pokol szörnyűsége, de nem az volt Megváltónk számára. Ő egy szempillantás alatt belelátott az elveszettek kínjaiba és a megváltottak boldogságába. Amikor Jeruzsálemre nézett, látta, hogy milyen sokan „mennek az örök gyötöremre” elutasításuk miatt, akik pedig elnyerhették volna a mennyet a Megváltó áldozatának elfogadásával. „És Jézus sírt.”

Krisztus látta, ahogy a bűnösök reménység nélkül halnak meg, és az örök kárhozat lesz az osztályrészük. Megváltónk nem azért volt szomorú, mert az emberek meghalnak, hanem azért, mert reménység nélkül halnak meg.

Az ember az örökkévalóságra teremtett. De nem mindegy, hogyan fogja átélni ezt az örökkévalóságot. Krisztus azért

sírt Jeruzsálem felett, mert látta annak lefelé, halálba ívelő pályáját.

Imádkozunk Krisztushoz való hasonlóságért, amikor ma ezt az elveszett világot szemléljük! Töltsék el szemünket a részvét könnyei úgy, ahogy eltöltötték Jézusét egykor! Lássuk csak magunk előtt Jézus könnyeit!

II. Mai könnyeink

A könnyeknek és a szomorúságnak számos oka lehet

Az elveszített barátok. A barátságok megszakadása könnyekkel jár. Én vagyok az élő példa arra, hogy milyen szíváfájdalmat okoznak a megszakadt barátságok.

Mióta a prédikátori hivatást gyakorlom, számos kollégának segítettem, ahogy tudtam. Ajánlottam őket olyan szószékekre, ahol a gyülekezetek elfogadták a szolgálatukat. Nagyon kevés kivétellel éppen ezek a kollégák fordultak később ellenem, sőt, legnagyobb kritikusaimmá is ők váltak.

Ha nem Isten kent volna fel erre a szolgálatra, már rég felhagytam volna azzal, hogy embereken segítek. De a szívem mélyén mindig ott volt a vágy, hogy segítő kezet nyújtsak a körülöttem élők felé. A lehetőségeim és a képességeim ugyan korlátozottak, de amíg nem érek a végükre, addig segíteni fogok másokon.

Sokunknak volt már olyan barátsága, ami megáldotta és bátorította kicsiny életünket; azután hirtelen történt valami, és a barátságunk vége szakadt. Csalódottságunk eredményeképpen a szívünkbe szomorúság, a szemünkbe pedig könnyek szöknek.

És a könnyeink folynak, amikor kudarcot vallanak a terveink. Mindnyájan nagy reményekkel kezdjük. De aztán a reményeink egymás után szertefoszlának, köztük az önzöek és a nem önzöek is, és számos kudarcot élünk meg. Nagy reményekkel és ambíciókkal vágunk neki céljainknak. De a világ kevés lelkesedéssel fogadja terveinket, így aztán egyre inkább összetörünk lelkileg.

Néhányan kudarcot vallanak abban, hogy keresztény otthonuk legyen. Ez a szívük fájó pontja. A szépség és a harmónia helyett csonka családjuk van és büntől terhelt szívük.

Sokaknak megtört a szíve amiatt, hogy gyermekeik kudarcot vallottak az életben. Odaszántuk őket Istennek, mert arra vágytunk, hogy kiteljesedjen az életük. Valószínűleg láttuk a saját kudarcainkat, és azt reméltük, hogy a gyermekeinknek majd jobb lesz.

De ahelyett, hogy örömet szereztek volna nekünk, a gyermekeink megszorították a szívünket sikertelenségükkel és bűneikkel. Könnyeknek kell elhomályosítaniuk a szemünket, ha belegondolunk félresikerült újtaikba.

És a könnyeink folynak a megromlott egészségünk miatt. Jól akarunk teljesíteni és a legtöbbet nyújtani, de az egészségünk nem engedi. Talán még nem is vagyunk öregek, de a testünk már elfáradt, megbetegedett, megsérült. Nem tudunk úgy dolgozni, ahogyan szeretnénk.

Legyünk részvétteljesek embertársainkkal, akiknek hasonló fájdalmaik vannak! Hiszen Krisztus együtt érzett a szenvedőkkel. Legyünk mi is irgalmasok mások felé!

A megromlott egészség valóban könnyekhez vezet, de nemcsak önmagunk miatt, hanem a körülöttünk élők miatt is.

Ismerek egy évek óta a kórházi ágyon fekvő kedves fér-

fit. Amikor imádkozom vele együtt, mindig könnyezek. Biztos vagyok benne, hogy a felesége is így tesz. Hónapokon és éveken keresztül összetört szívvel szemléli, hogyan fekszik az ágyban tehetetlenül szeretett férje.

És a könnyeink folynak a halálesetek miatt. Nincs olyan család, amely ment lenne ettől. A halál nem válogat, legyen szó akár kisdodról, anyáról, apáról, férjről vagy feleségről. A szeretteink elvesztése könnyekkel jár.

Igen, szóval vannak könnyeink. De hála legyen Istennek, van Megváltónk, aki gondoskodik rólunk, számtalan jelét adva szeretetének. Amikor Mennyei Urunk emberként élt a földön, Lázár sírjánál a legmélyebb együttérzését és részvétét nyilvánította a gyászolók felé. Kifejezte fájalmát és sajnálkozását akkor is, amikor sírt Jeruzsálem felett. Jézus szíve könyörületességre indult minden beteg vagy szenvedő láttán, meggyógyította, sőt, a halálból is feltámasztotta őket. Kiegyenesítette a hajlott hátat, meggyógyította a béna lábat, a vaknak visszaadta szeme világát, a süketnek a hallását. Feltámasztotta a gyászoló özvegy fiát, és kegyelmet ígért a kereszten mellette haldokló tolvajnak, látva ezeknek az embereknek a hitét és a szívük állapotát.

Jézus törődik velünk! Van egy ilyen énekünk is:

*Az Úr gondol ránk,
Ő gondol ránk,
Napfényben és árnyékban,
Az Úr gondol ránk.*

Egyszer valaki azt kérdezte tőlem, hogy lehet-e beszélgetni a halottainkkal. Én nem hiszem, hogy lehetne, de értelmét sem látom ennek. Beszéljessünk inkább Istennel! Örüljünk annak a kegyelemnek, hogy őhozzá fordulhatunk Jézus Krisztus nevében, őrá bízva minden gondunkat és bajunkat!

A spiritizmus követői azt állítják, hogy lehet beszélgetni a halottainkkal. Ezzel szemben a Biblia elítéli ezt a tevékenységet. Lásd 5Móz 18,9–14 – „*Mikor bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néked: ne cselekedj azoknak a népeknek útálatosságai szerint. Ne találtassék közötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló, se bűbájos, se ördögösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző, mert mind utálja az Úr, aki ezeket műveli, és az ilyen utálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened előled. Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. Mert ezek a nemzetek, a kiket elűzöl, halottidézőkre és jövendőmondókra hallgatnak, de néked nem enged ilyet az Úr, a te Istened.*”

3Móz 20,27 – „*És akár férfi, akár asszony, hogyha halottidéző vagy jövendőmondó lesz közöttük, halállal lakoljanak, kövel kövezzétek őket agyon, vérük rajtuk.*”

Valakitől azt hallottam, hogy a spiritizmus azért működik olyan jól a sötét szobákban, mivel három „sötét szeme” van:

Az első a hamissága, amikor azt állítja, hogy „nincsenek gonosz lelkek, nincs ördög és nincs Megváltó”. A spiritizmus szerint az isteni vagy sátáni lelkek azonosak.

A második az erkölcsatlansága, amikor megfogalmazza

célkitűzését: „A spiritizmus küldetése, hogy kiszabadítsa az embereket a házasság rabszolgaságából, és megvalósítsa a teljes szexuális emancipációt.”

A harmadik pedig a beteg szellemisége, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy szinte minden elmeintézetben ápolnak a spiritizmus követői közül néhányat.

Nekünk viszont tudnunk kell, hogy az elhunyt szeretteink Istennél vannak, mert „elköltözni a testből azt jelenti, mindenkor az Úrral lenni”. Nincs értelme halottakkal beszélgetni, de van értelme Istennel beszélni és a Megváltónkkal beszélgetni, aki gondoskodik rólunk.

Más kérdés, hogy vajon az elhunyt szeretteinknek van-e tudomása azokról a dolgokról, amik velünk történnek itt a földön!

A Bibliában találhatunk bizonyítékot arra, hogy akik a mennyben vannak, törődnek azzal, hogy mi történik a földön. Például Urunk megdicsőülésekor Mózes és Illés beszélnek a Krisztus elkövetkező szenvedéseiről. Máshol azt olvassuk, hogy „...öröm van a mennyben egy bűnös megtérésén”.

Számomra az a fontos, hogy az elhunyt szeretteink elsősorban arról értesüljenek, ami örömmel tölti el szívüket. Hiszen a menny az örök boldogság hona!

De amit biztosan tudunk, hogy Isten látja mindazt, ami velünk történik itt a földön. Élünk olyan életet, ami biztosan tetszik neki! És biztosak lehetünk abban, hogy Isten minden könnycseppet lát, még mielőtt kigördülnének a szemünkből. Krisztus gondoskodik rólunk. Ő ismeri lelkünk minden rezdülését.

III. Holnapi, könnyek nélküli életünk

„És Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről...”

Most vannak könnyeink. De nem lesznek, miután Isten végleg eltörli őket a mennyben.

A menny felé utazunk, közülünk néhányan gyorsabban, míg mások lassabban. Néhányan előrébb járnak, míg mások még valamivel hátrébb.

A keresztyének meg fognak érkezni arra a helyre, ahol már nem érheti őket több csalódás. Nem hiúsulnak meg a terveink, nem enyészik el a testünk, és a halál nem lesz többé.

Szeretném, hogy annyi embernek segítsek elérni a mennyet, ahányan csak tudok. A pokol ugyanis olyan hely, ahol „sírás és fogcsikorgatás” van, miközben a menny a sírás és könnyek nélküli öröm és boldogság helye.

A lélekmentés több a pusztá predikálásnál, gyógyításnál vagy rendkívüli dolgok megcselekvésénél. Azt kell elérnünk, hogy az emberek készen legyenek a mennyek országára.

Dr. George W. Truett mondta el nekem az alábbi igaz történetet, ami a dallasi gyülekezetében esett meg:

Egy hívó özvegyasszony egy kétszobás lakásban lakott a város egyik eldugott kis utcájában. Volt egy rossz életű fia, aki nap mint nap részegeskedéssel tobzódott, éveken át keserítve az édesanyja szívét. Öt éven át hiába kérlelte az anyja, hogy a fiú elkísérje a gyülekezetbe.

Egyik este a fiú a szobájában aludt, amikor az özvegy lábujjhegyen odament az ágyához, és imádkozni kezdett az ágy mellett térdelve. Arra kérte Istent, hogy hadd menjen vele a fia ma este a gyülekezetbe. Eközben annyira erőt vettek az anyán az érzelmei, hogy nem is

vette észre, hogy hangosan zokogni kezdett. Erre felébredt a fia. Felugrott és megkérdezte: „Anyám, mi történt?”

Az özvegy így válaszolt: „Ó, fiam, kérlek bocsáss meg, nem akartalak felébreszteni. Azért térdeltem le imádkozni, hogy Isten engedje meg, hogy meghallja a fiam ma este a pásztorunk prédikációját.”

A fiú erre ezt mondta: „Anyám, ha megígéred, hogy nem fogsz többet zaklatni ezzel, ma este elmegyek veled.”

„Fiam, ezt nem tudom megígérni. Egészen a sírodig foglak követni.”

Végül a fiú beleegyezett, hogy elkíséri az anyját. De nem kapkodott, hogy odaérjenek, hanem megvárta a tömeget, hogy már csak a kijárat közelében maradjon nekik ülőhely.

Azután odaértek a gyülekezetbe. Már csak két ülőhely maradt, éppen az ajtó mellett. Az anya előreengedte a fiát, és ő ült szélre. Nagy tömeg volt jelen az evangélizáción. A fiú hátul ült ugyan, de az ajtó és öközte ott ült az anyja. Az ajtó az utcára vezetett, az utcáról pedig az ivóhoz vezetett az út, és a pokol rögtön ott volt.

Dr. Truett prédikált és megtérőket hívott előre. Elhangzott a felhívás: „Van itt valaki ma este, aki szeretne Krisztusban megmenekülni?” Isten hatalma és az anya imáira adott válasza megragadta ezt a fiatal embert. Előresietett a szószékhez, és még mielőtt odaért volna, már átadta magát Jézus Krisztusnak.

Amikor eloszlott a tömeg, a kedves idős édesanya leborult a földre a fia előtt, és megcsókolta a fiú lábait, majd a szemét és a homlokát. Majd átkarolta az igehirdető lábát és így szólt: „A mi kedves pásztorunk volt az eszköze ma este a fiam megmenekülésének!”

Truett testvér így szólt: „Én pedig jobban örülök ennek a bizonyágtételnek, mint ha az angol koronát ajánlották volna fel számomra.”

S mi mit teszünk azért, hogy mások készen álljanak a mennyek országára? Imádkozunk? Bizonyágot teszünk? Dolgozunk?

Bűnös barátaim, akikkel a könnyek világában élünk, tudjátok meg, hogy lesz egy könnyek nélküli holnap! Ez lesz az a hely, amit úgy hívnak, hogy menny. És a menny felé vezető utat úgy hívják, hogy Jézus Krisztus, Aki maga mondta ezt: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanem csak énáltalam.*”

